

HET GEBED VAN JABES

Redactie OudeSporen

Het gebed van Jabes

Een gebed om zegen

Een compilatie van artikelen van de hand van
Hugo Bouter en Samuel Prod'hom



*Het gebed van Jabes,
een gebed om zegen*

Copyright © Redactie OudeSporen
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2013 Boeken om de Bijbel
Distributie: Johannes Multimedia - Doorn
ISBN/EAN 978-94-91797-02-6 (Eboek)
ISBN/EAN 978-94-91797-01-9
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*'Jabes was de aanzienlijkste onder zijn broeders;
zijn moeder had hem Jabes genoemd: want,
zei zij, ik heb hem met smart gebaad.
Jabes nu riep de God van Israël aan met de woorden:
Wil mij toch overvloedig zegenen en mijn gebied vergroten;
laat Uw hand met mij zijn;
weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft!
En God schonk wat hij had gevraagd'.*

1 Kronieken 4:9-10

Inhoud

Woord vooraf	9
1. De figuur van Jabes	11
2. Vooral bidden om gééstelijke zegen	13
3. Wil mij toch overvloedig zegenen en mijn gebied vergroten	15
4. Laat Uw hand met mij zijn	21
5. Weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft!	23
6. En God schonk wat hij had gevraagd	29

Woord vooraf

In deze wereld, waar iedereen te maken krijgt met verdriet en lijden, verlangen we naar gebedsverhoring. Jabes maakte dat ook mee. Lijden geeft aanleiding tot velerlei gebed op aarde, want onze natuur houdt niet van het lijden. En wij zijn eerder geneigd tot God te roepen met het oog op mogelijk lichamelijk of geestelijk lijden dan met het oog op de dingen die verband houden met Zijn eer en glorie. De wereld heeft helemaal weinig gewetensoefening en denkt alleen aan God voor haar eigenbelang: ze wil Hem gebruiken voor haar welzijn. Maar wanneer wij als gelovigen bidden naar Gods wil, zal ook van ons kunnen worden gezegd: *‘En God schonk wat hij had gevraagd’*. Hij hoort het gebed, laten wij daarvan overtuigd zijn! Dat is de blijde boodschap van dit bijbelgedeelte. Laten wij het voorbeeld van Jabes navolgen.

Gouda, najaar 2013

H. Bouter

1. De figuur van Jabes

Is Jabes een onbekende persoon, die alleen voorkomt in de registers van de kroniekschrijver? Zo moeten wij dit niet zien. Want de Geest van God wijdt twee belangrijke verzen aan Jabes en zijn geschiedenis, verzen die ook nu nog niets aan waarde hebben ingeboet en die de naamlijsten die wij hier vinden tot interessante leesstof maken. Wie was deze Jabes? Zeer waarschijnlijk was hij een afstammeling van de Kenieten, die (gedeeltelijk) werden ingelijfd in de stam Juda (zie Richt. 1:16; 4:11; 1 Sam. 15:6; 1 Kron. 2:55).

Jabes behoorde aanvankelijk dus niet tot het volk van God. Hij was om het met de woorden van Paulus in Efeziërs 2 te zeggen, vreemd aan het burgerschap van Israël en een vreemdeling van de verbonden der belofte. Toch kreeg hij door Gods goedheid een plaats binnen het uitverkoren volk, en wel in de stam Juda; die naam betekent ‘godlover’. En wij vinden in deze verzen het gebed van Jabes, waarin hij Hem looft. Hij riep de God van Israël aan, zo staat hier. Dat bevestigt de juistheid van de gedachte dat hij zich als een vreemde bij het volk van God voegde en de toevlucht nam tot de God van Israël – zoals Rachab en zoals Ruth eertijds. Hij beseftte dat hij veilig was onder de hoede van deze God en

hij vertrouwde zichzelf helemaal aan Hem toe. Zijn gebed getuigt dan ook van een zeer groot geloof.

Tweemaal wordt in de geciteerde verzen het woord 'smart' gebruikt. Zijn moeder had hem de naam Jabes (d.i. 'smart') gegeven, omdat zij hem met smart had gebaad (vs. 9). Jabes zelf bad dat hem géén smart zou treffen (vs. 10). Hoewel hij een zoon der smarten was, was hij de aanzienlijkste onder zijn broeders. Daarom doet Jabes ons denken aan Benjamin, die door Rachel een zoon van haar smart werd genoemd, maar die door Jakob werd beschouwd als de zoon van zijn rechterhand (Gen. 35:18). Op het lijden, de smart die het gevolg is van de zonde ('met smart zult gij kinderen baren', Gen. 3:16), volgt de heerlijkheid. Dat principe gold voor Benjamin, voor Jabes, voor Christus Zelf en ook voor ons. Op het lijden van Golgota volgde de verhoging aan Gods rechterhand in de hemel. En zo kunnen wij eveneens het lijden verdragen, omdat de Geest van de heerlijkheid reeds op ons rust en wij spoedig met Christus zullen worden verheerlijkt (1 Petr. 4:13-14).

2. Vooral bidden om geestelijke zegen

In deze wereld, waar iedereen te maken krijgt met smart en met lijden, verlangen we naar gebedsverhoring zoals Jabes dat meemaakte. Lijden geeft aanleiding tot velerlei gebed op aarde, want onze natuur houdt eigenlijk niet van lijden. En wij zijn eerder geneigd tot God te roepen met het oog op mogelijk lichamelijk of geestelijk lijden dan met het oog op de dingen die verband houden met Zijn eer. De wereld heeft helemaal weinig gewetensoefening en denkt alleen aan God voor haar eigenbelang: ze wil Hem gebruiken voor haar welzijn. Maar ook gelovigen hebben moeite om te begrijpen dat gebeden die lijken op dat van Jabes, toch niet verhoord worden. Van die gebeden geldt niet: *'En God schonk wat hij had gevraagd'*. De bijbelteksten waarin het antwoord van God op het geloof wordt gegarandeerd, gaan dan niet op. Toch is God getrouw en vervult Hij zeker wat Hij heeft beloofd. Hoe komt het dan dat gebeden soms niet verhoord worden? Gods Woord geeft zelf het antwoord op die vraag, o.a. door het voorwaardelijke *'als'* van Johannes 15:7, het *'omdat'* van

Jakobus 4:3 en van 1 Johannes 3:22, en het '*indien*' in 1 Johannes 5:14-15 eraan te koppelen.

Meer algemeen gesteld, wordt het probleem opgelost als wij het *karakter* van de huidige bedeling en haar zegeningen beter gaan begrijpen. Neem dit gebed van Jabes. Als wij de geestelijke toepassing ervan maken op onze zegen in de hemelse gewesten, zien wij dat dit gebed zonder voorbehoud wordt verhoord. De zegeningen van de gelovige in de huidige bedeling zijn immers vooral *geestelijk* en *hemels* van aard. In plaats van de Zijnen het lijden te besparen, laat God alle dingen tot ons welzijn meewerken zolang wij hier op aarde zijn (Rom. 8:18, 28). De brief aan de Efeziërs noemt onze zegeningen in al hun rijkdom: ze zijn hemels en geestelijk van aard, onbepert in hun uitgestrektheid, eeuwig wat hun duur betreft. Want ze zijn afkomstig van God de Vader, en ze worden ons geschonken in Christus Jezus (Ef. 1:3-14). Evenals Paulus het deed in de beide prachtige gebeden van Efeziërs 1:16-20 en 3:14-21, kunnen wij onze God en Vader vragen ons de kennis en het genot van onze zegeningen te schenken. Zo kan Hij overeenkomstig dit gebed ons gebied vergroten, evenals Jabes vroeg om overvloedig gezegend te worden en de grenzen van zijn bezit te mogen uitbreiden.

3. Wil mij toch overvloedig zegenen en mijn gebied vergroten

Laten wij het gebed van Jabes nu in detail bekijken. Dit gebed staat in verband met de aardse zegen van de oude bedeling. Laten wij het vooral toepassen op onze huidige zegeningen, en wij zullen zien dat God het graag wil verhoren: *‘Jabes nu riep de God van Israël aan met de woorden: Wil mij toch overvloedig zegenen en mijn gebied vergroten; laat Uw hand met mij zijn; weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft! En God schonk wat hij had gevraagd’* (vs. 10).

De eerste vraag was dus: ‘Wil mij toch overvloedig zegenen’. Jabes erkende de God van Israël, die hij hier aanriep, als de Bron van alle zegen. Elke goede gave daalt van boven neer, namelijk van de levende God, de Vader van de lichten (Jak. 1:17). Jabes was zich daarvan bewust en hij had een groot geloofsvertrouwen, want hij bad om een rijke en *overvloedige* zegen. Zijn geloof is niet beschaamd geworden. Zo geeft de Heer ons in Zijn genade nu ook leven én overvloed, en mogen wij weten gezegend te zijn

met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus (Joh. 10:10; Ef. 1:3).

De gelovige van nu roept niet de God van Israël aan, want hij staat in een andere betrekking tot God. Hij roept Hem aan als zijn God en Vader, de God en Vader van onze Heer Jezus Christus. Iedere ware christen kan met Paulus zeggen: *‘Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus’* (Ef. 1:3). Wat een rijk bezit hebben wij in Christus: *‘Uitverkoren voor de grondlegging van de wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde’* – overeenkomstig Zijn natuur – *‘terwijl Hij ons tevoren door Jezus Christus tot het zoonschap voor Zichzelf bestemd heeft, naar het welbehagen van Zijn wil, tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade, waarmee Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde’*. De Geliefde is de Zoon van God! Door Zijn bloed hebben wij de vergeving van de zonden, en door Zijn offer hebben wij de toegang tot al deze zegeningen. Doordat wij gezegend zijn met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus, bezitten wij *al* deze zegeningen *in Hem*. Zo was het eigenlijk ook met de zegen van het volk Israël. Het hele land Kanaän was hun in principe geschonken, zoals de HERE had gezworen aan de aartsvaders; en zijn grenzen stonden vast (Joz. 1:3). De HERE had alleen tegen Jozua gezegd: *‘Elke plaats die uw voetzool betreden zal, geef ik ulieden’*. Dat is de *praktische* kant: wij moeten onze zegeningen daadwerkelijk in bezit nemen om ervan te kunnen genieten.

Dit brengt ons tot het volgende punt. Jabes bad om vergroting van zijn gebied. Een soortgelijk verlangen leefde er bij Aksa, de dochter van Kaleb: zij begeerde een stuk land en bovendien een terrein met waterbronnen (Joz. 15:18-19; Richt. 1:14-15). En zij ontving wat zij vroeg. Zo staat ook van Jabes opgetekend: God

schonk wat hij had gevraagd. Het is in het hart van God om ons te zegenen. Hij wil niets liever, omdat Hij in Christus in gunst op Zijn kinderen kan neerzien. Christus is arm geworden om ons *rijk* te kunnen maken. Wij bezitten in Hem een *hemels* erfdeel, rijke zegeningen in een beter vaderland dan het land Israël. In die zin zijn alle gelovigen dus ‘landeigenaren’ en mogen zij hopen op vergroting van hun gebied. Het is zoals met Jozua, die de belofte kreeg: *‘Elke plaats die uw voetzool betreden zal, geef Ik ulieden’* (Joz. 1:3). Stap voor stap mogen wij het Beloofde Land in bezit nemen en het erfdeel dat ons in Christus is geschonken tot ons geestelijk eigendom maken. Dan kunnen wij met Isaak zeggen dat de HERE ons ruimte gemaakt heeft *in het land* (Gen. 26:22).

Het gebed van Jabes, deze geloofsheld uit Juda die mogelijk verwant was met de trouwe Kaleb, houdt verband hiermee. Naar het voorbeeld van zijn voorvader waardeerde hij de zegeningen die de HERE hem had gegeven. Hij wilde gezegend worden, en hij wilde zijn grenzen graag uitbreiden. Het volk Israël had de kracht gemist om bezit te nemen van het *hele* land. Een deel ervan was bij de dood van Jozua nog in handen van de vijand. Nog erger: de Kanaänieten hadden delen van hun vroegere bezit heroverd, die ze in het begin hadden verloren. Maar evenals de nakomelingen van Simeon (1 Kron. 4:38-43), kon de godvrezende Israëliet het niet aanzien dat de ‘vette en goede weiden, en een land, wijd van begrip en stil en gerust’ in de handen van de zonen van Cham waren. Hij wenste ervan te genieten, hij had er recht op en wilde zijn grenzen – door de ontrouw van het volk ingeperkt – weer uitbreiden.

Als wij ontrouw zijn, overkomt het ons ook dat de zegeningen die wij hebben ontvangen, ons worden afgenomen. Maar ondanks de gemeenschappelijke achteruitgang onder Gods volk, kunnen wij toch *persoonlijk* de strijd aanbinden. Wij kunnen weer ervan

genieten, zoals de Simeonieten uit 1 Kronieken 4:42, die zelfs ten dage van Hizkia streden om de zegen te heroveren die de vijand hun lang geleden had ontnomen. Ook hun namen zijn opgeschreven (1 Kron. 4:41), want God heeft een welbehagen in allen die Zijn zegeningen waarderen. Hij heeft die aan Zijn verlost en gegeven, en Hij alleen kent de volle waarde ervan.

Laten wij dus ook de vurige wens hebben onze 'grenzen' uit te breiden. Het verval in de christenheid is geen verhindering om persoonlijk te genieten van onze geestelijke zegeningen in Christus. Dat is een belangrijk gebedsthema voor ons als gelovigen, want wij genieten vaak slechts beperkt van alles wat ons deel is. In Christus bezitten wij *alle* dingen. Maar net zoals de Israëlieten genieten we in de praktijk alleen van dat terrein waarop wij onze voet weten te plaatsen, en dat de vijand ons betwist. Wij hoeven onze 'grenzen' niet uit te breiden ten koste van onze broeders, en ook niet hun bezittingen te veroveren; want elk deel is oneindig in het gebied van deze oneindige zegen. Paulus bad dat wij ten volle in staat zouden zijn *'te begrijpen met alle heiligen, wat de breedte, lengte, hoogte en diepte is'* (Ef. 3:18). Wij weten Wie het Middelpunt is, maar er worden geen grenzen aangegeven van de breedte en de lengte. Het Middelpunt is Christus, Zijn liefde en al Zijn heerlijkheid. Naarmate wij Hem leren kennen, breiden wij onze grenzen uit, zonder ooit aan het einde van ons gebied te komen. Wij dringen altijd verder erin door, er zijn rijkdommen voor allen, er zijn rijkdommen voor de eeuwigheid.

Wie zou kunnen twijfelen aan de verhooring van zo'n gebed, gericht tot de God en Vader van onze Heer Jezus Christus? Hij heeft ons immers Zelf gezegend in Christus met alle geestelijke en hemelse zegeningen, en dat vóór de grondlegging van de wereld? Dat zijn gebeden die naar Zijn wil zijn. Want het is het welbehagen van

Gods wil om ons te zegenen op zo'n wonderlijke wijze, opdat wij van al deze dingen zouden genieten.

De vijand is machtig, en hij woont en werkt in het Beloofde Land: *'Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten'* (Ef. 6:12). Het zijn satanische machten voor wie wij klein en onbetekenend zijn (vgl. Num. 13:33). Hoe kunnen wij onze grenzen uitbreiden met zulke vijanden? De aanvoerder ervan (Satan) heeft bij de eerste aanval onze vader naar het vlees (Adam) overwonnen en diens hele nageslacht geplaatst onder zijn macht en onder de macht van de dood. Maar toen de genade van God verscheen en ons verlostte uit deze toestand, heeft Hij ons levend gemaakt, opnieuw geschapen, en in Christus doen zitten in de hemelse gewesten. Nu is Christus ons leven. Hij heeft de satan ontmoet en aan het begin van Zijn dienst op aarde heeft Hij hem reeds overwonnen; en door Zijn dood op het kruis heeft Hij hem tenietgedaan (Heb. 2:14). Als wij Christus als ons leven hebben, moeten wij slechts *Hem* tegenover de vijand tonen, zodat hij geen macht over ons heeft. De hele wapenrusting van God die wij moeten aandoen om de tegenstander te weerstaan, is niets anders dan de praktische openbaring van het leven van Christus in ons. Dat vormt de juiste zielstoestand, voorgesteld door de verschillende delen van de wapenrusting: gordel, schild, zwaard etc.

Als wij met Christus gevoed worden, zullen wij op Hem lijken; en de satan en zijn engelen zullen ons niet kunnen schaden. Dan zullen wij vooruitgang boeken in de kennis en het genot van onze geestelijke zegeningen. Ondertussen zullen wij onze grenzen blijven uitbreiden in dit hemelse gebied. De bezittingen, op aarde reeds verworven, blijven tot in eeuwigheid het deel van hen die

ze door strijd hebben verkregen. Als wij aan God vragen of Hij ons overvloedig zegent en onze grenzen uitbreidt, mogen wij weten dat Hij ons hoort en verhoort, omdat zegenen *altijd* het verlangen van Zijn hart en Zijn gewone werk is.

4. Laat Uw hand met mij zijn

Vervolgens bad Jabes of Gods hand met hem mocht zijn. Hij steunde niet op eigen kracht en inzicht, maar rekende op Gods hulp en macht. Hij wilde zich laten leiden door Góds hand, want hij had zijn eigen hand gelegd in Gods hand en zich helemaal aan Hem toevertrouwd. Jabes was zich ervan bewust tot welke wonderen die machtige hand in staat was. Geleid door deze verheven hand was Israël uit Egypte uitgevoerd en in het land Kanaän gebracht (Ex. 5:24; 14:8). Zou de hand des HEREN ooit te kort zijn? (Num. 11:23). Zijn hand is altijd ten goede over hen die Hem zoeken (Ezra 8:22). Wandelen wij zo aan Gods hand, in het besef dat Hij vóór ons is en dat daarom alle vijandige machten moeten wijken (Rom. 8:31)? Bidden wij evenals Jabes: ‘Laat Uw hand met mij zijn’? De hand van God zal met ons zijn als wij *Hem* verheerlijken in ons leven, als wij zoeken wat overeenkomstig *Zijn* gedachten is. Ezra heeft een soortgelijk gebed gebeden en dat werd ook verhoord (Ezra 8:18, 21-23). Gods goede hand zal met ons zijn in alles wat wij doen, als wij in de eerste plaats denken aan Zijn eer en de karaktertrekken van Zijn geliefde Zoon vertonen.

Daartegenover geldt dat Zijn hand tégen ons zal zijn, als wij ontrouw zijn. Die les leren wij o.a. in het boek Richteren: *‘Telkens*

als zij uittrokken, was de hand des HEREN tegen hen tot verderf, zoals de HERE hun onder ede aangezegd had, en zij kwamen in grote benauwdheid' (Richt. 2:15). Ezra zei ook: *'...naar de goede hand van onze God over ons', en: 'De hand van onze God is ten goede over allen die Hem zoeken, maar Zijn macht en Zijn toorn zijn tegen allen die Hem verlaten'* (Ezra 8:18, 22). Als wij gehoorzaam de weg gaan met een hart dat gericht is op de eer van de Heer, als wij onze zegeningen waarderen, als het hemelse Kanaän aantrekkingskracht voor ons heeft (zoals Hebron dat voor Kaleb had reeds tijdens de tocht door de woestijn), dan zal de hand van God over ons zijn in alles wat ons geestelijk en stoffelijk welzijn betreft. Want er staat geschreven: *'Zoekt eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden'* (Matt. 6:33). Met die zekerheid kunnen wij voortgaan in de weg van God, in het bewustzijn van Zijn nabijheid, bescherming en goedkeuring! Wat een kracht ontvangen wij dan om de vijand te weerstaan. Dat heeft Christus, die ook hierin ons Voorbeeld is, in Zijn weg van zelfverloochening en lijden duidelijk ondervonden: *'Ik stel mij de HERE bestendig voor ogen; omdat Hij aan mijn rechterhand staat, wankel ik niet'* (Ps. 16:8).

5. Weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft!

Weer van mij het kwade, is het laatste onderdeel van Jabes' gebed. Dit is in tweeërlei zin op te vatten: kwaad in de betekenis van *zonde*, of als *onheil*. Dit laatste zal ons niet altijd bespaard blijven, maar met name voor de Israëliet was aardse voorspoed een duidelijk bewijs van Gods gunst en goedheid. Als hij bewaard bleef voor rampspoed, was dat een teken dat Gods hand met hem was. Voor ons als christenen liggen de zaken anders, omdat onze zegeningen op een ander vlak liggen en in de eerste plaats geestelijk en hemels van karakter zijn. Zeker mogen ook wij echter dit gebed op de lippen nemen en vragen om bewaard te blijven voor het kwade. Als het om het kwade gaat in de betekenis van 'zonde', hebben wij bovendien de eigen verantwoordelijkheid hiervan te *wijken* (vgl. Job 1:1).

Dit onderdeel van het gebed van Jabes is belangrijk, want zonder deze bede is het niet mogelijk de gevraagde zegen te verwerkelijken: *'Weer van mij het kwade, zodat mij geen smart treft!'* Al het lijden is in de wereld gekomen door de zonde. Dat had de moeder van Jabes ervaren. En haar zoon had begrepen

dat lijden het deel is van iedereen, maar dat de hulpbronnen van de gelovige in *God* te vinden zijn. Set noemde zijn zoon Enos (d.i. ‘sterfelijk mens’), en daardoor gaf hij zich rekenschap van de gevolgen van de zonde. Vanaf dat ogenblik begon men de naam van de HERE aan te roepen (Gen. 4:26).

Zo begreep ook Jabes dat hij slechts aan de gevolgen van de zonde kon ontkomen door de naam van de ene, ware God aan te roepen. In Zijn liefde kan God niet onverschillig blijven voor het lot van Zijn schepselen. Wanneer alles op aarde ons ontvalt, beschikt het geloof over goddelijke hulpbronnen. Maar voor ons als christenen heeft het gebed van Jabes allereerst een *geestelijke* toepassing. Het kwaad waaraan wij zijn blootgesteld en waarvoor wij gespaard wensen te blijven, bestaat niet alleen uit de *gevolgen* van de zonde, maar het is *de zonde zelf*. Als wij aan God vragen om beschermd te worden voor het kwaad, opdat ons geen smart treft, vragen wij iets dat naar Zijn heilige wil is. God wil ons de smart besparen die het gevolg is van de zonde, van het gebrek aan waakzaamheid waardoor Hij wordt onteerd. De Heer Jezus heeft Zijn discipelen geleerd te bidden: *‘En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze’* (Matt. 6:13).

God heeft ons de mogelijkheid gegeven bewaard te blijven voor het kwade, door ons in de nieuwe geboorte deelgenoot te maken van Zijn eigen natuur. De apostel Johannes kon zeggen: *‘Wij weten dat ieder die uit God geboren is, niet zondigt, maar wie uit God geboren is, bewaart zichzelf en de boze heeft geen vat op hem’* (1 Joh. 5:18). Door onze positie in Christus – waarin God de gelovigen altijd ziet – is het niet *noodzakelijk* om te zondigen. Uit de nieuwe natuur en uit de nieuwe mens kan immers geen zonde voortkomen. Het zou lastering zijn zo iets te beweren, want de bron van deze natuur is goddelijk. Zolang wij verwerkelijken dat wij uit God geboren zijn, en een leven hebben dat in Christus

overwinnend tevoorschijn is gekomen – zoals bleek tijdens de verzoeking in de woestijn – zullen wij bewaard blijven voor het kwaad en voor de zonde en zal de smart als gevolg hiervan ons bespaard blijven.

Het is echter niet zo dat wij zonder *lijden* in deze wereld kunnen wandelen, want de gelovige is hiertoe geroepen: *‘Want u is het geschonken, ten aanzien van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden’* (Fil. 1:29). Er is ook lijden dat het deel is van alle mensen: *‘Want ik acht, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet waard is vergeleken te worden met de toekomstige heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden’* (Rom. 8:18).

De apostel Petrus noemt diverse vormen van het lijden van de gelovigen:

1. onrechtvaardig lijden ter wille van het geweten (1 Petr. 2:18-25);
2. lijden om de gerechtigheid (1 Petr. 3:14-17);
3. deelhebben aan het lijden van Christus (1 Petr. 4:1-2, 13, 14, 19);
4. het lijden dat christenen ondervinden in de wereld (1 Petr. 5:9-10).

Zij die het lijden verdragen, worden ‘gelukkig’ genoemd (Matt. 5:10-11; 1 Petr. 4:14). Maar Petrus onderscheidt dit lijden heel duidelijk van het lijden dat ons treft in Gods regering, wanneer *wijzelf* kwaad hebben bedreven (1 Petr. 2:20; 3:17; 4:15). Hij laat ook zien dat het verzoenend lijden voor de zonden uitsluitend het deel was van Christus op het kruis: *‘Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden geleden, de Rechtvaardige voor de*

onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen' (1 Petr. 3:18). Het lijden voor de zonde is dus alleen het deel van Christus geweest tijdens de drie uren van duisternis. En door dit lijden zijn wij verlost en tot God gebracht, toen de zonde verzoend was in het oordeel van God.

'Daar Christus dus in het vlees geleden heeft, moet u zich ook met dezelfde gedachte wapenen; want wie in het vlees lijdt, heeft afgedaan met de zonde'. Wij moeten niet riskeren vanwege verkeerde daden te lijden, dat is niets voor ons als christenen. Wij zijn tot God gebracht en in een nieuwe positie geplaatst, verlost van de zonde, met het doel *'de overige tijd in het vlees niet meer te leven naar de begeerten van de mensen, maar naar de wil van God'* (1 Petr. 4:1-2). In plaats van toe te geven aan boze begeerten, waardoor men afgetrokken en verleid wordt (Jak. 1:14), moeten wij die weerstaan. Dan zal de zonde, die door de begeerte wordt gebaar, geen plaats krijgen in ons leven; en dan zullen wij de pijnlijke gevolgen daarvan ook niet hebben te ondergaan. Wij zullen de vruchten van deze bittere plant niet kennen: *'(...) terwijl u erop toeziet dat niet aan iemand de genade van God ontbreekt; dat er geen wortel van bitterheid opschiet en onrust veroorzaakt, en velen daardoor verontreinigd worden'* (Hebr. 12:15).

Het is verschrikkelijk als mensen toegeven aan het kwaad, bijv. de verleiding van de rijkdom, en zich daardoor met vele smarten doorboren (1 Tim. 6:10). Daarvoor wil de Heer ons behoeden, doordat wij aan Zijn hand de weg gaan. Wij leven nu echter nog in een schepping die aan de vruchteloosheid is onderworpen, een toneel van smart, zodat het lijden vroeger of later toch ons deel zal zijn. Maar als wij onze droefheid in Gods hand leggen, zal het kwade ons toch niet de levensmoed ontnemen en ons niet meer 'smart', zoals de Statenvertaling zegt.

Laten wij dus voortdurend Gods hulp zoeken in het gebed, om bewaard te blijven voor het kwade en voor de pijn die eruit voortkomt (Spr. 4:12). Dan zullen wij niet struikelen door *'de zonde die ons licht omstrikt'* (Hebr. 12:1). Laten wij bekleed zijn met de hele wapenrusting van God. Hij zal ons dan in staat stellen onze grenzen uit te breiden en op te groeien in de kennis van Christus, en van dat wat wij bezitten in Hem die het Middelpunt van alle geestelijke en hemelse zegen is. Als wij toegeven aan de zonde, zullen wij niet alleen de bittere gevolgen daarvan ondervinden, maar wij zullen dan niet in staat zijn te strijden tegen onze geestelijke vijanden. Wij zullen geen vooruitgang boeken en eerder terrein verliezen. Dat is een ernstige zaak, want de gevolgen ervan zijn eeuwig, omdat de zegeningen het ook zijn. Het deel dat de gelovige op aarde verwerft, zal zijn persoonlijk eeuwig bezit blijven.

6. En God schonk wat hij had gevraagd

Laten wij dus niet moe worden te bidden zoals Jabes, met gedachten en wensen die in overeenstemming zijn met de raadsbesluiten van God en met Zijn eigen glorie. Dan zal ook van ieder van ons gezegd kunnen worden: *‘En God schonk wat hij had gevraagd’*. God hoort het gebed, laten wij daarvan overtuigd zijn! Dat is de blijde boodschap die ons in deze slotwoorden tegenklinkt en die ons opwekt het voorbeeld van Jabes na te volgen. Het is na het voorafgaande nauwelijks nodig hieraan toe te voegen dat wij alle moeilijkheden bij God moeten brengen, en alles wat onze pelgrimsreis op aarde betreft met een kinderlijk vertrouwen aan onze Vader moeten voorleggen. De Heer leert ons in het evangelie hoe onze God en Vader belang stelt in *al* onze stoffelijke behoeften (Matt. 6:25, 34; Luc. 12:7, 29-31). Maar het voornaamste onderwerp van onze gebeden, dat wat het hart van de gelovige vooral moet bezighouden, is de heerlijkheid van God Zelf en het welzijn van onze medegelovigen. Daarnaast moeten wij het heil van zondaars natuurlijk niet vergeten.

De Heer zei om die reden: *‘Zoekt echter eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden’*. Wat de aardse dingen betreft, zei de Heer in Lucas 12: *‘(...) maar uw Vader weet dat u deze dingen nodig hebt’*. Dit zijn dus niet de belangrijkste dingen die er zijn, maar toch hebben zij voor ons – die dikwijls aardsgesind zijn – een grote plaats in de gebeden die wij uitspreken. Het is niet zo dat wij er niet over zouden mogen spreken. Integendeel, ze behoren tot ‘alle dingen’ die wij aan Hem mogen voorleggen (Fil. 4:6). Maar het behoort tot wat *erbij gegeven wordt*. Terwijl de grote dingen die het onderwerp van onze gebeden zouden moeten vormen, de heerlijkheid van God op aarde betreffen; en daaraan gekoppeld ons geestelijk welzijn en dat van onze broeders en zusters, ons persoonlijk en gemeenschappelijk getuigenis. In het ‘Onze Vader’ begint de Heer met de dingen die God betreffen: *‘Laat Uw naam worden geheiligd, Uw koninkrijk komen, Uw wil gebeuren, zoals in de hemel, zo ook op aarde’* (Matt. 6:9). Daarna komen pas onze persoonlijke noden en behoeften.

In Johannes 15:8 zei de Heer: *‘Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat u veel vrucht draagt’*. Alles wat Hij in de voorgaande verzen had gezegd, stond in verbinding met het thema ‘vrucht dragen’. Met het oog daarop zei Hij in vers 7 ook: *‘Als u in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, bidt alles wat u wilt en het zal u gebeuren’*. Wat wij bovenal zouden moeten wensen, is *vrucht te dragen* voor Hem. Als onze gebeden daarop betrekking hebben, mogen wij rekenen op de verhoring ervan. In een goede geestelijke toestand, gekenmerkt door godsvrucht, zullen wij ondervinden wat Paulus aan Timoteüs voorhield: *‘De godsvrucht is nuttig tot alle dingen, daar zij de belofte heeft van het tegenwoordige en van het toekomstige leven’* (1 Tim. 4:8).

Voor meer informatie over nieuwe uitgaven en voor bestellingen:

Johannes Multimedia,
Postbus 31,
3940 AA Doorn/Nederland.

Telefoon: +31 (0)343 412857
E-mail: johannes.multimedia@solcon.nl
www.johannes-multimedia.nl

